

Choses plus fines qui se répandent parmi les lourdes, contournent pour enliser, transitoires dans leurs emplacements. Composition des fluides, d'innombrables petits en ensembles : granules des pierres, ce qui s'écoule, et parfois même certains insectes, par exemple des nuages de moucheron.

L'eau ne se brise pas, mais s'écoule de tous côtés, comme d'autres malléables qui se déforment, s'ajustent aux obstacles quand la collision les empêche, et paradoxalement leur donne corps, parfois pour un bref moment avant de se brouiller à nouveau, d'autres de manière plus durable. La glace qui fond se rassemble dans une unité des eaux ; seuls les plus gros morceaux demeurent un temps individués.

Des éclats brillent encore en marge des regroupements, des reflets disparates contrastant avec la qualité sombre des mélanges, comme des voix dissonantes s'écartant seules du magma, faisant apparaître en aria sa nature compacte .

Πράγματα λεπτεπίλεπτα απλώνονται ανάμεσα στα βαριά, στριφογυρίζουν για να βαλτώσουν, εφήμερες μετακινήσεις. Σύνθεση υγρών, αμέτρητα μικρά σε σύνολα: κόκκοι πέτρας, που κυλάει, και ενίοτε μερικά έντομα, για παράδειγμα σύννεφο από κουνούπια.

Το νερό δεν σταματά, αλλά τρέχει σε όλες τις πλευρές, όπως όλα τα εύπλαστα που αφού παραμορφωθούν, προσαρμόζονται στα εμπόδια όταν μια σύγκρουση τα εμποδίσει, και παραδόξως τους δώσει σώμα, καμιά φορά για μια σύντομη στιγμή πριν θολώσουν ξανά, με τρόπο πιο ανθεκτικό. Ο πάγος που λιώνει ενώνεται σε μια ενότητα νερού· μόνο τὰ μεγαλύτερα κομμάτια για μια στιγμή υπάρχουν μόνα τους.

Οι λάμπεις φεγγοβολούν ακόμη στο βάθος των ομαδοποιήσεων, διάσπαρτες λάμπεις που αντιτίθενται στη σκοτεινή ποιότητα των μειγμάτων, όπως οι παράταιρες φωνές που ξεπετιούνται από το μάγμα, και αποκαλύπτουν εδώ και εκεί τη συμπαγή φύση του.

Macérations, ça trempe dehors, tout se défait dans la même boue. Le désarticulé est une chiffé, aucune structure ne tenant la masse.

Profond d'ombre où tout est dans le même jus, ce qui est dans l'eau devient marin. Le solide se désagrège peu à peu et déserte la couronne extérieure des choses. La planche de bois immergée perd d'elle-même en dissolutions. Dans le bain, les particules des dégradés s'agglomèrent aux derniers venus, encore intègres, et l'assimilation est lente. L'aspect général n'est pas encore uni ; ça ne devient le cas que lorsqu'un temps suffisant est passé et que ni ce qui vient de s'ajouter ni le fond de restes, depuis longtemps décomposé au dernier stade, réduit matériel minimum, ne sont plus distincts. Quand les choses se fondent dans ce qui désormais les entoure, une sorte de caractère commun est assigné au lieu, parce que tout ce qui est passé par cette modification en est au même point, et que tous les nouveaux apports se répartissent, aveuglément. Il n'y a plus de rythmes, plus de nuances, plus d'altérité, tout se déforme dans le gris.

Διάλυση, όλα κουνιούνται έξω, όλα διαλύονται στον ίδιο βάλτο. Η εξάρθρωση είναι ένα ασπόνδυλο, δίχως κάποια βάση να συγκρατεί τη μάζα.

Βαθιά στη σιιά εκεί που όλα βρίσκονται στο ίδιο υγρό, ό,τι υπάρχει στο νερό γίνεται ναυτικό. Το σταθερό αποσυντίθεται λίγο-λίγο και ερημώνει η εξωτερική πλευρά των πραγμάτων. Η ξύλινη σανίδα βυθισμένη χάνεται κι εκείνη. Στο μπάνιο, τα πιο χαμηλά κομμάτια ενώνονται στις τελευταίες αφίξεις, ακόμα ενσωματωμένες, και η αφομοίωση είναι αργή. Η γενική όψη δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμη· αυτή δεν είναι η περίπτωση που ενώ έχει περάσει ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, τίποτα δεν μπορεί να προστεθεί ούτε να φτάσει στο βάθος των υπολοίπων, ενώ για καιρό βρίσκεται αποσυντεθειμένο στο τελευταίο στάδιο, μειώνεται στο ελάχιστο το υλικό, τίποτα πια δεν διακρίνεται ξεκάθαρα. Όταν τα πράγματα λιώνουν μέσα σ' αυτό που τα περιβάλλει, ο τόπος αναλαμβάνει ένα είδος κοινού είδους, γιατί ό,τι έχει υποβληθεί σε αυτήν τη μορφοποίηση βρίσκεται στο ίδιο σημείο, και όλες οι καινούριες σχέσεις ξεκινούν ξανά, στα τυφλά. Δίχως ρυθμό, δίχως αποχρώσεις, ούτε ετερότητα, όλα παραμορφώνονται στο γκρι.

Des lucioles tourbillonnent dans les buissons, disparaissant par moments avant de rejaillir. Elles accomplissent une suite de mêmes gestes pourtant toujours différents. Les enchaînements sont incertains, les tournoiements sont parfois plus amples que d'habitude.

Des points lumineux dansent en surface des marais ; des herbes grandissent dans des vides.

Πυγολαμπίδες περιστρέφονται στους θάμνους, εξαφανίζονται από τις στιγμές προτού ξαναζωντανέψουν. Συνιστούν μια σειρά με ίδιες κινήσεις κι όμως πάντα διαφορετικές. Οι συνδέσεις είναι αβέβαιες, οι περιστροφές ενίοτε πιο επαρκείς από το συνηθισμένο.

Φωτεινά σημεία χορεύουν στην επιφάνεια των βάλτων· χόρτα μεγαλώνουν στα κενά.

Dans un même fond d'eau les éléments sont moins séparés, partout le fretin dérive. Le varech flotte dans le sillage des bêtes, des ondulations se forment à leur passage. Les corps se transforment dans l'absence de lumière, dans l'emprise lente des pressions. Secrètement dans la vase les poissons nagent un environnement où chaque geste est risqué ; immobiles pour un oubli, parfois seulement ils remuent soudain. Balafrés et mutilés se côtoient dans le cercle.

Les mangroves cachent des entrelacs dans leurs eaux. Protubérances et ramilles se multiplient et se resserrent ; des racines s'écartent de ces nœuds aquatiques, et s'enfoncent dans le mélange plus dense qu'est la boue.

Les choses de l'obscur sont entre elles précipitées.

Στην ίδια βάση νερού τα στοιχεία είναι λιγότερο διαχωρισμένα, τα ψάρια απομακρύνονται. Φύκια επιπλέουν στα ίχνη των θαλάσσιων ζώων, κυματισμοί που γίνονται στο πέρασμά τους. Τα σώματα μεταμορφώνονται στην απουσία του φωτός, στην αργή συγκράτηση της πίεσης. Μυστικά στη γυάλα των ψαριών υπάρχει ένα περιβάλλον όπου κάθε κίνηση είναι επικίνδυνη· ακίνητα για μια λήθη, κάποιες φορές μόνο ταράζονται ξαφνικά. Σημαδεμένα και ακρωτηριασμένα μένουν κοντά στον κύκλο.

Μακρόβια δάση κρύβουν συμπλέγματα στα νερά τους. Εξογκώματα και κλαδάκια πολλαπλασιάζονται και συσφίγγονται· οι ρίζες χωρίζονται απ' αυτούς τους θαλασσιούς κόμπους και ωθούνται σ' ένα πιο στενό μείγμα, εκείνο του βάλτου.

Τα στοιχεία του σκοταδιού συναγωνίζονται μεταξύ τους.

Les creux se gorgent des gouilles dans les parties défoncées de la route. La poussière roussie de limailles infiltre les tissus qui s'y trouvent. De l'huile, coulant des brèches jusqu'au tarissement des réserves, tremble en couleurs arc-en-ciel en surface de décombres désormais inondés.

Il se passe régulièrement des choses qui se distinguent de l'ensemble, mais globalement, les choses d'abord colorées fondent ensuite, peu à peu indifférenciées.

Οι κοιλότητες πνίγονται από τις λακκούβες στα σπασμένα μέρη του δρόμου. Η καμένη σκόνη από τα ρινίσματα διεισδύει στους παρακείμενους ιστούς. Το λάδι, που τρέχει από τις τρύπες ώσπου να στερέψουν οι πηγές, τρεμουλιάζει στα χρώματα του ουράνιου τόξου πάνω στα εφεξής πλημμυρισμένα χαλίκια.

Περνάει πάνω από τα πράγματα που διακρίνονται από το σύνολο, αλλά σφαιρικά, τα χρωματιστά πράγματα λιώνουν σε δεύτερο χρόνο, λίγο-λίγο αδιαφοροποίητα.